

Ingen valgtes, idet Høgsbro fik 28 St., B. Christensen 23 St., Rimestad og Holstein-Holsteinborg hver 19 St., Berg 17 St. og Hørup 15 St.; 5 St. vare spredte.

Man stred derefter til et nyt frit Valg paa to Viceformænd.

Der afgaves 45 Stemmesedler, af hvilke 4 vare blanke. Tilbage bleve 41 gyldige Stemmesedler; afgjørende Flertal var saaledes 21. Valgte bleve Høgsbro med 25 Stemmer og B. Christensen med 21 Stemmer. Efter de Valgte havde Berg 16, Hørup 13 Stemmer. De øvrige Stemmer vare spredte.

Man stred derefter til Valg af 4 Sekretærer.

Der afgaves 46 Stemmesedler, hvoraf 1 var blank. Tilbage bleve 44 gyldige Stemmesedler.

Valgte bleve Bønsløkke, Clausager og J. Steffensen hver med 44 Stemmer, og Hummeluhr med 41 Stemmer. De øvrige Stemmer vare spredte.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Domsmagtens, den offentlige Anklagemyndigheds, Politimyndighedens samt Sagførervæsenets Ordning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 3365 ff.)

Lovforslagetfattes under Forhandling.

Beth: Af de Retter, der hidtil bestaa hos os, er Spøsteret, ialtsald med Undtagelse af Rigsretten og de militære Retter, den eneste Ret, som Lovforslaget lader blive tilbage. Alle de øvrige gaar Lovforslaget ud paa at affasse og erstatte ved ny og andre. Spørger man nu, hvad Grunden er til, at Lovforslaget gaar ud paa en saadan fuldstændig Affastelse af alle vore Retter med Undtagelse af Spøsteret, indeholdes Svaret paa et saadant Spørgsmaal i Proceskommissionens Motiver til det foreliggende Lovforslag, Side 5, hvor det blandt Andet hedder: „Som allerede antydet i de indledende Bemærkninger til Udkastet, er Nødvendigheden af den gennemgribende Omordning, der saaledes er bragt i Forslag, navnlig begrundet i den i Kommissionens Lovudkast angaaende Rettergangsmaaden gennemførte Grundsetning, at den Ret, der dømmes i Hovedsagen, selv umiddelbart maa se og høre Vidnerne og de andre Beviser i Sagen (Mundtligheds- eller rettere Umid-

delbarhedsprincipets Gjennemførelse i Henseende til Bevisførelsen)“. Det er altsaa Gjennemførelsen af denne Umiddelbarhedstheori, paa Grund af hvilken Proceskommissionen har set sig i den Nødvendighed at maatte foretage en saadan gennemgribende Omordning af alle vore Retter, som jeg nævnde. Spørger man nu Noget, og deriblandt mig, om jeg er en Ven af Umiddelbarhedsprincipet eller ikke, vil jeg svare: Ja, det kommer an paa, hvad man forstaar under den Betegnelse. Thi dette Ord, Umiddelbarhedsprincip eller Umiddelbarhedssystem har to Betydninger i den juridiske Verden. Det er andettids brugt i en anden Betydning end den, i hvilken de foreliggende Lovforslag have benyttet det. Jeg tror, at dette maaste kan nu og da bestrygtes at give Anledning til nogen Misforstaaelse. I den Retssfære, navnlig den tydske, til hvilken Proceskommissionen i saa høi Grad har set hen, saaledes som det udtales paa mange Steder i Motiverne til de foreliggende Udkast, har Umiddelbarhedsprincipet en anden Betydning end den, i hvilken det i det foreliggende Lovforslag er brugt. Til Oplysning herom skal jeg tillade mig at henholde mig til en Bemærkning, som findes i Motiverne til Udkastet til nugældende tydske Lov af 30te Januar 1877 angaaende den borgerlige Retsspleie. Det hedder i disse Motiver Pag. 394 i Oversættelse: „Forhandlingens Mundtlighed er vel et gjængse men ukorrekt Udtryk. Man taler rigtigere om Grundsetningen for Forhandlingens Umiddelbarhed og forstaar herved, at Parternes Forhandling af Retssriden for den dømmende Ret skal være en mundtlig“. Det, man altsaa der forstaar ved Umiddelbarhed, er dette, at Parternes Forhandling for den dømmende Ret skal være en mundtlig. I denne Betydning af Ordet Umiddelbarhedsprincipet beklæder jeg mig at være en stor Ven af samme. Jeg har i de Forhandlinger, som vi have ført i disse Dage, tidligere havt Leilighed til at fremhæve, i hvor høi Grad jeg tror, at mundtlig Forhandling gavner baade Sagens retfærdige Paakjendelse og dens hurtige Fremme. I den Betydning, hvori derimod det foreliggende Udkast og de andre i Forbindelse med samme staaende Lovforslag bruge Ordet Umiddelbarhedsprincipet, der dog efter min Mening rettere burde hedde Bevisumiddelbarhedsprincipet, beklæder jeg at maatte udtale, at jeg ikke har kunnet danne mig den Opsattelse, at der vil gjøres noget Fremstridt ved at forsøge at indføre et saadant Princip hos os, et Princip, der ialtsald udenfor Rævningsretternes Omraade intetsteds og allermindst i den borgerlige Retsspleie endnu er forsøgt, og som det er opløst blandt Andet i Advokat Brocks bisjenterende Botum til Udkastet angaaende den borgerlige Retsspleie har sit Udspring fra en Tanke, man engang havde i Tydskland og udtalte i et der udarbejdet foreløbigt Udkast, medens man dog netop